

# Suttogó datolyapálmák



Afshin Dehghani

# Suttogó datolyapálmák

Dr. Afshin Dehghani

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:  
*Whispering Date Palms*  
Dr. Afshin Dehghani, manuscript, 2020

Fordította  
Moldova Júlia

Szerkesztette  
Kalocsai Judit

Borítókép  
A szerző archívumából

ISBN 978-963-544-3291

Minden jog fenntartva

© Afshin Dehghani 2021  
© Kossuth Kiadó 2021  
© Hungarian translation Moldova Júlia 2021

*Ezt a könyvet a lányomnak, Aidának ajánlom, mert megihletett, hitt bennem, és meghallgatta az esti meséimet. Remélem, sose hallja meg a sziréna félelmetes hangját. És ajánlom ezt a könyvet az Édenkert gyermekeinek, akik úgy jöttek e világra, és úgy távoztak, hogy senki sem hallotta meg a sírásukat. Az én Giszúmnak és Borzúmnak. Köszönöm, hogy elvittetek a szirénák borzalmas zúgásából.*

# Előszó

Életem java részében élt bennem a bizalmatlanság a nyugati politikai befolyással szemben. De mindig is vágytam rá, hogy megértsem a Nyugatot, és befogadjam az intellektuális hagyományokat, miközben ellenállok a politikai dominanciának.

A tapasztalataim megtanítottak rá, hogy együtt éljek, nevessek és szeressek a világ minden kultúrájából származó emberekkel. Így lett belőlem liberális lélek, aki hisz benne, hogy az emberekben több a hasonlóság, mint a különbség.

Szenvedélyesen reménykedem és vágyom az igazságot mindenki számára. Azt szeretném a leginkább, ha ez a regény a fiatalok generációjának fejében és szívében szírmot bontana az egész világon, adjon nekik reményt és lelkesítse őket. Ahogy az egyik legnagyobb perzsa tudós, Bírúni mondja: „Minden kultúrában ott a közös emberi tényező, ettől lesz mind távoli rokon, hiába tűnnek idegennek egymásnak.”

# I.

# Grace

Grace kiszállt a taxiból, és elindult a zsúfolt járdán. A teli étterem előtt állt, telefonját a fülére szorította. Egy pillanatig a nap sugarait élvezte, ki-kibukkantak az épületek közül, ahogy a lány hajának sötét tincsei meg-megrebbentek a lassú, hűvös őszi szellőben.

Bár próbált visszafogottan felöltözni, a ruha anyaga a testére tapadt, felfedve nőies alakját. Sietve bement az étterembe, alig-alig figyelve bárkire, ahogy belépett. Tovább beszélt a telefonon, határozott és egyértelmű utasításokat adva, miközben átvágott a termen. A többi vendég önkéntelenül is megbámulta a szépségét. Egy pillanatra megfélelkedtek az ételükről, ahogy a tekintetük a lányt követte, amint az egyik asztalhoz lépett, ahol egy negyvenes éveielején járó férfi ült. A lány pillanatnyi szünetet sem tartva a beszélgetésben, röpkécsókot nyomott a férfi ajkára, majd leült vele szemben.

Megjött a pincér, hogy felvegye a rendelést. Grace nem nézett fel, csak a pohár vörösborra mutatott, amit a férfi ivott. Pár perc elteltével letette az asztalra a telefont, és felmérte a társaságában ülőt, alaposan, tetőtől talpig. Jóképű

férfi volt, széles vállú és karcsú, gondosan nyírt, szőke haja ellenére volt benne valami huncutság.

– Bocsánat, hogy megint elkéstem – nézett Grace a férfi kék szemébe.

– Édes boglárkám, sosem a pontosságod miatt jártam veled. Néha nem is értem, minek hordod egyáltalán azt a Rolexet.

Grace vidáman válaszolt.

– Azért hordom ezt az órát, mert tőled kaptam. Másrészt meg boldog lennék, ha egyáltalán nem kellene órát hordanom, és az idő múlását teljesen figyelmen kívül hagyhatnám.

– És nem bánkódnál ezeken a divatos belépőiden sem – ugratta a férfi.

A lány bronz színű arccsontja megemelkedett, ahogy csábos mosolyra húzta a száját.

– Muszáj megmondanod, hogy akkor miért kértél feleségül.

A férfi Grace kezére tette a kezét.

– Szereted, ha kimondom, ugye? Szeretlek a gyönyörű, barna mandulaszemédért.

Grace felragyogva elmosolyodott.

– Folytasd csak.

– Szeretlek a cseresznyeajkadért, amiért te vagy az én boglárkám, és egész évben virágzol, és azért, mert fényes vagy és sima, de mérgező. – Elhallgatott, az orrát ráncolta széles mosollyal. Néha szerette megvártni a lányt a csat-

tanóval. – Mármint abban az esetben, ha valaki keresztbe akarna tenni neked. – Erre Grace felnevetett, és játékosan megpróbálta elhúzni a kezét.

– Szóval mérgező vagyok, mi?

– Ha gúnyolódsz, még jobban szeretlek.

Miközben ezt mondta, megszorította a lány kezét, és gyengéden rámosolygott. Axel lenézett a terítőre, és habozva folytatta.

– Összeírtam az én oldalamról a vendéglistát, szerelmem. Tudom, hogy nem fog tetszeni neked. Meghívtam pár kollégámat. De tartozom nekik ezzel – a múltam és a jövőm miatt is.

– Tudod, hogy utálok a politikusokat – jelentette ki kurtán Grace. – Te vagy az egyetlen politikus, akiben bízom. Azt gondolom róluk, hogy a szél arra fújja őket, amerre akarja. Kérlek, ne jöjjön el egy hadseregnyi belőlük az esküvőnkre. – Grace felsóhajtott. – Pontosan ezért akartam elmenni valahova messzire. Valahova, ahol csak te és én vagyunk. De tisztelem a döntésed. – Grace eleresztette Axel kezét, és belekortyolt a borba. – Mindegy, inkább élvezzük ezt az estét! Majd megnézem holnap a listát.

Axel elkomorult, a tekintetét még mindig a terítőre szegezte.

– Azt reméltem, hogy ma este mindent elrendezünk.

Grace könnyed pillantást vetett Axelra, de összeszorította az ajkát.



– Elég nehéz napom volt, édesem. Úgyhogy ha ma cseresznyeajkakat szeretnél kóstolgatni, akkor jobb, ha nem ragaszkodsz ehhez a listadologhoz.

Kezdett besötétedni a városban, ahogy a taxi hazafelé tartott velük. Grace Axel vállára hajtotta a fejét, hagyta, hogy az ablakon befújó esti szél hollófekete tincseivel játsszon. Lehunyta a szemét, beszívta Axel kölnijének fűszeres illatát. Érezte a férfi egyenletes lélegzését, ahogy a mellkasa emelkedett és süllyedt. Axel mellkasa volt Grace legkényelmesebb párnája.

Másnap reggel Grace felkelt, és pillangóként keringett körbe a házban. Kávét főzött, megnézte az e-mailjeit, berakott egy mosást a gépbe, átfutotta a papírjait, bepakolt a táskájába. Mire végzett és elkészült, már magasan járt a nap, lágy fénnel árasztva el a házat, aranyló csipkét terítve az otthonukra.

Grace letett egy csésze forró kávét Axel könyvekkel telepakolt éjjeliszekrényére. A férfi meleg teste fölé hajolt, és gyengéden szájon csókolta. Hosszú, fekete szempillája Axel arcát cirógatta, véget vetve a szendergésének. Ahogy a férfi kinyitotta a szemét, Grace a fülébe suttogott kedvesen.

– Édesem, kész a kávé meg a reggeli. A listát is átnéztem, és ha így akarod, legyen így. Zöld utat adok, drágám.

Axel elmosolyodott, és álmos hangon kérdezte:

– Istenem, te meg mikor keltél? – Közelebb húzta Grace-t, és az ölébe hajtotta a fejét. – Egyszerűen imádok melletted ébredni. – Ott tartotta szorosán maga mellett a lányt, arcát a lábához szorította. – Remélem, olyan férj leszek, amelyet megérdemelsz – morogta.

– Igyekezzen, uram, különben címlapra kerülök – állt fel Grace az ágyról, és úgy magasodott a férfi fölé, mint egy császárnő. Huncut mosollyal hozzátette: – Ne felejtse el, hogy mérgező is lehetek.

Axel felnézett az ágyból a lányra komoly képet vágva, és próbált nem nevetni. Grace lenyűgöző látvány volt a fehér, galléros, kigombolt nyakú blúzban. Bő, fekete nadrágja csak tovább fokozta a csáberejét.

Grace felmarkolta a táskáját, megfogta a termosz kávéját, és elindult a lépcsőn. Még hallotta, ahogy Axel utána kiabál:

– Boglárkám! Egy meglepetés vár a kocsiban. Csak akkor nyisd ki, ha már a repülőn ülsz! Nem ér csalni! – A hangja követte a lányt, ahogy az eltűnt lefelé a lépcsőn.

Grace a biztonsági vizsgálatához állt sorba a reptéren, amikor kinyitotta a táskáját, és elővette a sárga dobozt, amelyet Axel hagyott neki a kocsiban. Óvatosan levette a tetőt, és egy kis kártyát talált benne, kézírásos üzenettel.

*Édes Boglárkám! New York ilyenkor olyan hideg. Mivel te az én tavaszi virágszálam vagy, azt gondoltam, elkél némi segítség, ami melegen tart. Csókollak sokszor, és siess haza!*

A kártya alatt szépen összehajtott, sárga selyemsál lapult. Grace kihúzta a dobozból, az arcához szorította, beszívta a fényes selyem illatát. Megérezte rajta Axel kölnijét, mire elmosolyodott. Nyilván tett rá belőle pár cseppet. Grace egy ideig mozdulatlanul állt, a sálat nézte az arcához közel emelve, két kézzel fogta, és úgy lélegezte be Axel illatát, mintha az lenne az oxigénje.

A nyaka köré tekerte és elrendezte, hogy a vékony aranylánc a briliánssal, amit mindig viselt, úgy ragyogjon át az anyagon, mint a gyémántok gyémántja.

Ez a nyaklánc volt az első ajándéka saját magától, amikor sikerült megkapnia az első rendes újságírói állását. Megesküdött, hogy nem veszi le soha. Grace a kendő és a nyaklánc elrendezésével elégedetten végre sorra került a biztonsági vizsgálaton. Axel sálja késő estig ott maradt kecses nyaka körül, amíg haza nem ért.

Axel lustán hevert az ágyban, olvasott, a lámpa fénye árnyékokat vetített a szobára. A bejárati ajtó hangja visszhangot vert a házban, és Axel tudta, hogy Grace végre hazaért. Felugrott és lerohant, hogy üdvözölje.

Amint megpillantotta, elcsábult, pillanatnyi habozás nélkül a karjába vonta a lányt, és szorosán ölelte, mint

egy gyereket. Olyan volt ez neki, mintha többévnnyi kínlódó távollét után találkoztak volna újra. Beszívta a lány testének az illatát, mintha ez lenne élete egyik életető eleme.

– Csak egy napra mentem el – vigyorgott Grace.

Axel a lány orrához dörzsölte az orrát, megcsókolta kicsit lebarnult, de rózsaszínes arcát.

– Nekem egy évszázadnak tűnt – felelte. – Ki volt kapcsolva a telefonod. Kénytelen voltam felhívni a szüleidet, hogy megnyugtassam magam.

Grace kajánul kérdezett vissza.

– Szóval hívogatod a szüleimet? Milyen gyakran keresed őket? És akkor mi lesz, ha legközelebb összeveszünk? Ezért imádnak téged ennyire? És ha te vagy rosszfiú, akkor nekem kellene felhívnom a te szüleidet?

Axel magához szorította a lányt.

– Istenem, de jó, hogy itt vagy. Mondj, amit akarsz, már bevallottam, hogy csak még jobban szeretlek, ha gúnyolódsz.

Másnap reggel Grace hosszú, fekete, oldalt ráncolt, spagettipántos ruhát vett, és a vállára akasztotta a táskáját. Egyik kezében a kávéját, a másikban a telefonját tartotta. Hosszú, zabolátlan haját hátrafogta, megvillant apró fülében a gyémánt fülbevaló, ami remekül illett a lélegzetelállító briliánshoz, ami mindig díszítette a nyakát. Csókkal ébresztette Axelt, és amint a férfi kinyitotta a szemét, így szólt:

– Azt hittem, ma korán mész be dolgozni. Bár politikus lennék! Jó lehet, ha az ember mások sorsáról dönthet a kényelmes kis ágyából.

Axel kuncogott.

– Jól hangzik, mi?

– Mindegy, elmentem dolgozni, te vad kiscfarkas.

Axel egyetlen szó nélkül bámulta a lány piros ajkát, miközben az beszélt, és nézte, ahogy Grace a háló ajtajához megy.

A szobából kifelé menet megállt, és visszafordult Axelhoz.

– Ó, elfelejtettem szólni: telefonáltak reggel a szüleim. *Ragaszkodnak* hozzá, hogy ma velük vacsorázzunk. Ne késs el, ismersz, én nem leszek ott időben.

Grace megvillanó szemmel lebiggyesztette az ajkát.

– Igazából te tehetsz róla, elintézted ezzel a hülye telefonhívással tegnap este. – Incelkedő hangon folytatta. – Úgyhogy nehogy megvárakoztasd őket, mert meglátod, milyen mérgező tud lenni a te boglárcád.

Axel visszaengedte a fejét a párnára, miközben a lány léptei a lépcsőn távolodtak. A következő gondolata az volt, hogy vajon mit vegyen fel ma, amitől úgy nézhet ki, mint aki megérdemli ezt a gyönyörű menyasszonyt.

Axel megállt az ajtóban, és megigazította a nyakkendőjét, mielőtt belépett az étterembe. Az olasz vendéglő elegáns volt, a világítása nagyon divatos. Axel látta, hogy a más-

kor zsúfolt asztalok üresek, a terem csendes. Az étterem gyakorlatilag üres volt egy idős, de elegánsan öltözött párt leszámítva, akik a túlsó sarokban ültek egy asztalnál. Ahogy meglátták Axelt, az arcukon széles mosoly ragyogott fel. A férfi visszamosolygott, kigombolta a zakóját, és boldogan megindult feléjük. Ők felálltak, és egymás után szeretetteljesen megölelték Axelt.

Axel megállt velük szemben. Margaret elismerően a férfira mosolygott, puha ráncai között kis gödröcske villant zöld szeme alatt. Axel kinyúlt, megfogta az asszony halvány, szeplős kezét, majd mind asztalhoz ültek.

– Remélem, nem aggódtál túlságosan tegnap este a hívásom miatt, Margaret.

Margaret melegen Axel kezére tette a másik kezét.

– Sosem volt fiam, úgyhogy most te leszel az. Kérlek, hívj gyakrabban!

Ekkor megszólalt az idős férfi.

– Hol jár Grace? – kérdezte, miközben próbálta lerángatni fekete keretes szemüvegét, és elrendezni őszülő, sötét és sűrű haját.

– Hadd találjam ki: késik, mint mindig. Ezt egészen biztosan nem tőlünk örökölte.

– Nos, igen – felelte Axel. – Sokat túlórázik mostanában, de remélem, hamarosan itt lesz.

– Mesélj, mi újság! – kérte Margaret. – Mi folyik a Fehér Házban? Van valami előrelépés?

Axel az asszony szemébe nézve diplomatikusan válaszolt:

– Majd eljutunk oda is. Csak még kell egy kis idő, hogy megnyerjük a választásokat.

Váratlanul meghallották, hogy Grace kiált fel mögöttük, mire Margaret úgy megijedt, hogy rövid, göndör vörös fürtjeit rázva kicsit felnevetett.

– Istenem, ugye nem politikáról beszéltek megint? – ereszkedett le Grace az üres székre Axel mellé. – Kimaradtam valamiből?

Az öregúr szája mosolyra húzódott.

– Édes, édes Grace. Hogy vagy? Nem is hívsz már sosem. Emlékszem, a régi szép időkben ez a lány, ha írt egy cikket, azonnal felhívott, hogy mit szólok hozzá. Ma már nem. Túlnőtt rajtam. Nos, Grace, tudod, hogy felhívhatsz, és megígérem neked, hogy nem szólok bele a munkádba. Csak küldök telefonon keresztül egy sok sikert puszit.

Grace felpattant a székről, megölelte az apját. Könny-cseppek csillogtak a szemében.

– Apa, tudod, hogy te leszel örökké az én első szerelmem, az igazi férfi, aki utolsó lehetéig küzd a családjáért. Nem fogok túlnőni rajtad *sosem*. Nem lesz elegendő *sosem* a tanácsaidból. Miattad vagyok az, aki vagyok.

Grace anyja szólalt meg, szeme sarkába apró könny-cseppek gyűltek.

– Elég, ez most nem a sírás ideje. Azért jöttünk, hogy ünnepeljünk, igyunk a menyasszonyra meg a vőlegényre! És ha már erről beszélünk, Grace, drágám, mikor mondd majd meg nekem, hogy mikor és hogyan? Kérlek,

kérlek, kérlek, ne tarts tudatlanságban, mert akkor megígérem, hogy lesz itt sírás.

– Anya, mielőtt elsírnád magad: nem jössz velem holnap? A menyasszonyi ruhát próbálom.

Margaret elsírta magát, Grace eltűzöttan sóhajtott.

– Látjátok, mit kell nekem elviselnem? – szólt oda tréfálkozva a két férfinak.

Margaret megtörölte a szemét.

– Bocsáss meg, édesem, tudom, megígértem, hogy nem sírok, de egész életemben ezt a pillanatot vártam! Frank, képzelj el a mi drága kislányunkat menyasszonyi ruhában!

Grace apja még mindig a pillanat ragyogását élvezve szeretetteljes mozdulattal a felesége vállára tette a kezét. Körbenézett: ott ült az asztalnál a jövőbeli veje, a felesége és a gyönyörű lánya. Megemelte a poharát.

– Egészségünkre!

Grace kijött a próbafülkéből az egyszerű, fehér, arany-sárga boglárkákkal hímzett ruhában. Inkább nézett ki uralkodó királynőnek, mint menyasszonynak. Játékosan pózolt az anyjának, az ajkát összeszorította, és bemutatott egy kis piruettet. Margaret a szájára szorította a tenyerét, kétségbeesetten harcolt a könnyeivel.

– Édes, édes kis csillagom – lehelte. – Te vagy a legcsodálatosabb menyasszony, akit valaha láttam. Axel nagyon szerencsés férfi.



– Ó, anya! – Grace szemét is elfutotta a könny, ahogy megölelte az édesanyját.

Aznap este, amikor Grace hazaért az esküvőiroha-boltból, döbbenet láta, hogy az egész házat ellepik a boglárkák. Mindenhol virágok hevertek: a padlón, az éjjeli szekrényen – boglárkák mindenhol. Sárga szirmokat látott a kanapén és végig a lépcsőn. Hallotta a halk zenét, de nem tudta eldönteni, honnan jön, és nem látta, hol lehet Axel. Körbejárta a házat, próbált rájönni, végül egy üzenetet talált a konyhaasztalon: *Várlak a tetőn.*

Vegyes érzelmekkel a szívében indult el a tetőre vezető lépcsőn. Nem szívesen ment fel ide egyedül. Ahogy kinyitotta a tetőre vezető ajtót, a zene hangosabb lett, még szebb. Grace döbbenet nézte a gyertyák szőnyegét, amely ott világított a lába körül, és mindenhol boglárkák hevertek a földön. A tető közepén ott állt Axel, kezében két pohár pezsgővel. Közelebb lépett Grace-hez, odanyújtotta neki az egyik poharat. A lány szeme ragyogott, ahogy szóltanul állt Axel előtt. A férfi lágyan megcsókolta, gyengéden végigsimította puha, makulátlan bőrét, és megszólalt:

– Táncolsz velem az életem végéig?